

W. Ábrahám Erzsébet

Jézus szívsebe

*Csendben hordom a békét,
sosem hallottam léptét,
mert szívem zugában pihen.*

*Az időnek tere elveszett,
minden születő szeretet
a türelem hajtásaival
virágzásra vágy'.*

*A jóság szépséget formál,
a szó sem önmagának szolgál,
hanem mint lázas verejték szomjazza bennem
a mindenség Egyetlen Kútját.*

*S e titkos forrás oly' rejtett,
mégis óceánokat sejtet,
melyek mélye megszentelt irgalom,
és nem torzíthatja el hatalom,
mert Jézus szívsebe rejti
az emberiség sorsát.*

Oly jó, hogy vagy

*Oly jó, hogy vagy,
s én tiéd vagyok,
álmodoznak bennünk
a hajnalok.
Rejtetten elpihentek
a csillagok,
kezem gyengéden arcodon.
Az elmúlás szép,
az ébredés szép,
forog szívünk körül
az öröklét.*

*Odakint a fák
tudnak rólunk mindent,
s deres leveleikre Valaki
égillatú napfényt hintett.*

Szelence

*Festek tájakat,
lélek-képet,
az enyémet, a tiédet;
élelmélységet.
Égbolt-kék tintával
írom a szépet,
hogy szívembe rejtse
a csendet egészen:
halk esőhullást
gyöngyszem-koppanásként,
virágok nyílását
hajnal-imádságként,
irgalmas pihenést
avarzizegésben,
a tündérek táncát
pitypang-hófehérben.
S hogyha bánat
sírná át komor éjszakámat,
kinyitnám e szelencét
égi muzsikának.*

Imádság

*Törékeny vagyok és Te gyengéd,
mondd, Istenem, miképp szeretnéd,
miképp szeretnéd, hogy szóljak?
Lelkemben csönd pihen,
és dalaival beszélek Rólad.*

*Törékeny vagyok és Te gyengéd,
átöleled sok fájdalmas estém,
szeretetedbe oltod vágyaim
és szívem hangját,
Te írsz a hajnallal szép zsolozsmát.*

*Törékeny vagyok és Te gyengéd,
töviseimből felneveltél;
lombkoronákkal, virágnylással,
megszelídítettél anyám sóhajával.*

*Törékeny vagyok és Te gyengéd,
a madarak hangjára letérdelnék,
velük együtt köszöntenélek,
s Te megérintenél, mint áldott béke.
Lám, csönd van, újra csönd,
halk csobogásában fölöttünk örködsz.*

Édesanyámnak

*Édesanyám, rólad mesélnek a csillagok,
távolból, messze,
valahogy mégis legbelül, a szívemben.
Nem kereslek már a múltban,
mikor látom a tavaszi mezőket:
virágokat nyitnak, sárgát, nevető kéket,
feldereng szépséged.*

*Hisz körbefogsz, érzem, mindent;
átragyogsz fájdalmat, békét, csendet,
hús könnyeket hordasz tenyeredben,
miként az angyalok.*

*Az égi, örök hazába elvitted álmom,
ringatsz még imákkal,
törékeny kezed fölöttem a hajnal,
s távozó lépteid kíséri madárdal.*

*Tudom, hogy szeretsz,
meg nem értem,
az Istent látom általad gyengéden,
anyai öled volt melegség, forrás,
földi életet öltött benne: a mennyország.*

Bocskai István lovas szobra – bronz, mészkő; Hajdúhadház, 2005